

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 81.

Fjerde Session.

58de Møde.

Løverdagen den 9. April.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): Det var den ærede Ordfører, som meente, at det var vanskeligt at tage Hensyn til Eiendom over Jord paa Færøerne, fordi Adkomstbrevene ikke vare i fuld Rigtighed; men der blev allerede bemærket ved første Behandling, saavel af den høitærede Indenrigsminister som af mig, at det slet ikke kom an paa, at Skjødet konstaterede Eiendomsretten, men at det var nok, at Bedkommende gjaldt som Eier, og hvad den ærede Ordfører har bemærket, at der er enkelte Tilfælde, hvor der opstaaer Tvivl om, hvorvidt En virkelig er Eier eller ikke, og at Nogen endog ved et Skifte er bleven betragtet som Eier, men siden findes ikke at være det, er kun en Undtagelse, som aldeles ikke kan komme i Betragtning, og det kan heller ikke have videre uheldige Følger, om En er betragtet som valgberettiget paa Grund af Eiendomsret, som man tillagde ham, og som det siden fandtes, at han ikke virkelig havde fuld Adkomst til. Jeg troer, at de Udtryk, der af Lagthinget vare brugte, netop vare meget hensigtsmæssige, nemlig, at man skal „som Eier have besiddet“. Den blotte Besiddelse giver allerede en Formodning om at være Eier. Naar En besidder en Jord, og der ikke er nogen Anden, som paastaar at være Eier, og han besidder den ikke som Leietager, ikke har „den til Pant, Forlehnning eller Forsvar“, saa er han juridisk at betragte som Eier. Det er jo grundet i Lovens 5—5—3, at Besidderen betragtes som Eier, saa at jeg troer, at den Redaction, der var givet, ikke kunde have nogen Vanskelighed, hvorimod jeg troer,

at den nu brugte Redaction aldeles forandrer Principet og leder til det, der er aabenbart unaturligt, nemlig at Leietageren, endog saa den, der er Leietager blot paa eet Aar, skal fortrænge Eieren. Hvad det andet Alternativ angaaer, hvorved man ogsaa skulde erhverve Adgang til Valgret, at man nemlig har udredet til Staten eller Kommunen, i det afvigte Aar enten i Penge eller i Naturalier et Bidrag, der ikke var under 24 fl. , saa troer jeg ikke, at dette har noget Værd. For det Første er 24 fl. ogsaa paa Færøerne en reen Ubetydelighed, saa at det, at svare 24 fl. , ikke siger Noget, og, vel at mærke, det er ikke 24 fl. , som Bedkommende aarligt skal yde, men det er 24 fl. , som han tilfældigviis har svaret i det foregaaende Aar paa Grund af særdeles Forhold, hvori han da har været, og det kan derfor være, at han næste Aar ikke svarer Noget, uagtet man vælger til Lagthinget paa flere Aar. Der opstaaer ogsaa Vanskeligheder ved Beregningen deraf, fordi det er Afgifter, der kunne være givne til forskellige Kommuner. Her er ogsaa Spørgsmaal om, hvad der er udredet i Arbejde eller Naturalier, hvilket er Gjenstand for en Taxation, der kan underkastes Tvivl, og jeg troer derfor, at man her kommer ind i en Forvikling, som man overmaade let kunde undgaae, naar man vilde følge Lagthingets Forslag. Jeg skulde iøvrigt ligesaa gjerne tage tiltakke med ingen Censur, som med en saa ringe og intetstygende, som jeg ikke kan Andet end ansee denne for at være. Dersom Udvalgets Forslag skulde være saaledes at forstaae, som en året Stiller af et Undringsforslag har meent, nemlig, at det endogsaa var nok, at man frivilligt havde ydet et saadant Bidrag, uagtet det ikke paalaae ham, saa maa jeg ogsaa finde, at det ikke